

ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Τηλέφωνον τοῦ Ἀμερικανοῦ Gower.

Τίς ποτε ἤθελεν φαντασθῇ ὅτι ὁ ἀνθρώπινος νοῦς ἠδύνατο νὰ ἐφεύρῃ μέσον δι' οὗ νὰ δύναται νὰ μεταδίδῃ ζῶσαν αὐτοῦ τὴν φωνήν, εἰς οἷαν δῆποτε ἀπόστασιν, καὶ μολαταῦτα τὸ τοιοῦτον κατορθώθῃ σήμερον· δυνάμεθα νὰ συνομιλῶμεν ὡς ἐν τῷ αὐτῷ δοματίῳ, μετὰ τοῦ φίλου, ἱατροῦ, ὑπαλλήλου εἰς οἷαν δῆποτε ὥραν, καὶ αὐτῆς τῆς νυκτός, διὰ μέσου ἀπλουστάτου ἢ ὀλιγοδάπανου ἐκ τῆς οἰκίας μας. Σήμερον ἐν Ἀγγλίᾳ, Γαλλίᾳ, καὶ Ἀμερικῇ τὸ μυχὰ νημα τοῦτο ἔλαβεν σπουδαιοτάτας ἐφαρμογὰς.

Ὅτε κατὰ τὸ 1877 ὁ *Grahan Bell* ἐπινόησεν τὸ πρῶτον τηλέφωνον, πολλοὶ τῶν φυσικῶν ἐσπευσαν ὅπως μελετήσωσιν τὸ ὄργανον τοῦτο, καὶ ἐπιφέρουσι τελειοποιήσιν ὡς πρὸς τὴν μετάδοσιν τῆς φωνῆς.

Δὲν ἐβράδυνον νὰ τελειώσωσι τοῦτο· ὁ Γερμανὸς *Helmholtz* κατῳρῶσε νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὸ διὰ τὴν μετάδοσιν τῶν μουσικῶν ἤχων, ἐκ τῶν διαφόρων θεάτρων δι' εἰδικοῦ μηχανήματος ὑπ' αὐτοῦ ἐπενοηθέντος. Κατόπιν ὁ *Gray* ἐπαρουσίασεν εἰς τὴν ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν ἕτερον σύστημα τηλεφώνου πολὺ ὁμοιάζοντος πρὸς κλειδοκύμβαλον, τὸ ὅποιον ἠδύνατο νὰ μεταδίδῃ ἡχηρὰν φωνὴν μόνον εἰς μικρὰς ἀποστάσεις.

Ὅλων τῶν ἀνω περιγραφέντων τηλεφώνων, ἡ φωνὴ ἦτο πάντοτε ἐλλειπής, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ μεταφέρῃ σιναρὶν ὁμιλίας ἀλλὰ μόνον συνεχεῖς φωνάς.

Τὸ ζήτημα τοῦτο ἔλυσεν ὁ Ἀμερικανὸς *Gower* δι' εἰδικοῦ μηχανήματος ἐντελεστάτου κατὰ πολὺ, ὑπ' αὐτοῦ ἐφευρεθέντος. Διὰ τοῦ τηλεφώνου τοῦ *Gower* δυνάμεθα εὐκρινέστατα νὰ συνομιλῶμεν εἰς πολὺ μακροτέρας ἀποστάσεις.

Τὴν σήμερον ἅπανα ἡ πόλις τῶν Παρισίων συνεδέθη καταλλήλως διὰ τηλεφώνων, καὶ ἕκαστος ἐκ τῆς οἰκίας του δύναται νὰ συνομιλῇ μετὰ ἱατροῦ του, ὑπαλλήλου του, εἰς οἷαν δῆποτε ὥραν, ἐν βραχυτάτῳ χρόνῳ, ὡς ἐξῆς :

Ἐπάρχει εἰς σταθμὸς κεντρικὸς εἰς τὸν ὅποιον γίνονται συνδρομηταὶ ὅσοι τῶν κατοίκων θέλουσι (τοιοῦτοι σταθμοὶ δύναται νὰ ὑπάρχωσι πολλοί). Ἐκαστῇ οἰκίᾳ συνδρομητοῦ συνδέεται μετὰ τοῦ σταθμοῦ δι' ἐνὸς τηλεγραφικοῦ σύρματος τοῦ ὁποίου τὰ ἄκρα συνδέονται διὰ τοῦ μηχανήματος τοῦ τηλεφώνου. Ἐν τῷ σταθμῷ δὲ ὑπάρχει πίναξ ἔνθα εἰσὶ γαγραμμένοι οἱ συνδεδόμενοι συνδρομηταὶ καὶ ὅτινες χαρακτηρίζονται δι' ἐνὸς ἀριθμοῦ· μετὰ τοιούτους πίνακας εἶναι ἐφοδιασμένοι πάντες οἱ συνδρομηταὶ, καὶ ἕκαστος νέος ἐγγραφόμενος προστίθεται διὰ τοῦ ὑπαλλήλου εἰς τοὺς πίνακας τούτους.

ὑποθέσωμεν ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ συνδιαλεχθῶ μετὰ τοῦ ἱατροῦ μου, ὅστις φέρει τὸν ἀριθμὸν ὑποθέτομεν 45· εἰδοποιῶ τὸν σταθμὸν ἵνα με συνδέσει μετὰ τοῦ ζητουμένου ἀριθμοῦ. Οὗτος εἰδοποιεῖ τὸν ἀριθμὸν 45

ὅτι ζητεῖται παρὰ τοῦ 15 πχ. ἀριθμοῦ, ἅμα λάβει τὴν ἀπάντησιν, εἰδοποιεῖ τὸν 15 ὅτι εἶναι ἕτοιμος εἰς ἀκρόασιν. Τότε ὁ ὑπάλληλος διὰ καταλλήλου μηχανήματος θέτει εἰς συγκοινωνίαν τὸν ἀριθμὸν 15 μετὰ τοῦ 45, καὶ ἀμέσως ἀρχίζει ἡ συνδιάλεξις χωρὶς ποσῶς νὰ λαμβάνῃ γινώσκιν ὁ σταθμὸς· ἡ προετοιμασία τῆς συνδιαλέξεως δὲν διαρκεῖ πλέον τῶν 3—4 λεπτῶν, καθ' ὅτι οἱ ὑπάλληλοι νυχθημερόν εἶναι ἄγρυπνοι, καὶ πρόθυμοι κατὰ τὰς εἰδοποιήσεις.

Ἐκ τούτου βλέπομεν εἰς ποῖον σημείον ἔφθασε ἡ ἐπίνοια τοῦ ἀνθρώπου, ἀντὶ εὐτελεστάτης τιμῆς κατ' ἔτος διδομένης, δυνάμεθα νὰ ὁμιλῶμεν, καὶ συνενοώμεθα χωρὶς ποσῶς νὰ λαμβάνωμεν τὸν κόπον νὰ μεταβαίνωμεν παρ' αὐτοῖς.

Ἐλπίζεται ὅτι ἐντὸς ὀλίγου, καὶ ἡ πρωτεύουσα μετὰ τοῦ Πειραιῶς θὰ συνδεθῇ δι' αὐτοῦ, τὸ ὅποιον μεγάλως θέλει ὠφελήσει τὸν ἐμπορικὸν καὶ βιομηχανικὸν κλάδον.

ΣΠΥΡ. Γ. ΚΟΚΟΛΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ ΕΝ ΙΤΑΛΙΑΙ.

Ἡμέραν τινα γέρων ἱερεὺς, ἐφημέριος τοῦ Ἀγίου Δονάτου, πολλῶν ἀνδρῶν ἰδὼν ἄστεα καὶ νόον μοι εἶπε μετὰξὺ ἄλλων ἀναφερομένων εἰς τὴν παροικίαν τοῦ Ἀγ. Δονάτου, ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν, γινομένων ἐσωτερικῶν τινῶν μεταβολῶν πρὸς διάνοξιν παχυτάτου τοίχου, οἱ ἐργάται αἰφνης εὗρον σκελετὸν ἀνθρώπου ὄρθιον ἐκτισμένον ἐν τῷ τοίχῳ. Ἦτο ἐνδεδυμένος μετὰ ἱματισμὸν τοῦ ἔτους 1620—40, γνωστὸν ἐκ περιγραφῶν καὶ ἀρχαίων ζωγραφιῶν τοῦ καιροῦ ἐκείνου. Τὰ ἐνδύματα εἶχον ἐν μέρει καταρρεῦσει, ὁ σκελετὸς ἔλαβε τὴν μορφήν ξηρᾶς μωμίας μόνον δὲ ἐκ τῶν καλῶς διατηρουμένων ὁδόντων καὶ τῶν κασταῶν τριχῶν ἠδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι ἀπέθανεν ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔφερε πλατύγυρον πῖλον, ὡς ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς εἰκόνης τοῦ Καρόλου τοῦ Α' τῆς Ἀγγλίας. Εἰς τῶν ἐργατῶν ἔλαβε τὸν πῖλον καὶ τὸν ἐφόρει ἑωστὸ εἶχε φθαρῇ. Οὐδεμία ἐγένετο δικαστικὴ ἔρευνα. Ὁ γηραιὸς ἱερεὺς εἶπεν ὅτι ὑπῆρχε παράδοσις ὅτι ὁ σκελετὸς ἐκεῖνος ἀνῆκεν εἰς πρόσωπον τὸ ὅποιον εἶχε φονευθῇ παρὰ τοῦ τότε κατοικοῦντος ἐν τῇ οἰκίᾳ μαρκησίου ὑποπευθέντος αὐτὸν ὡς ἐπιβουλευόμενον τὴν τιμὴν του.

Μετὰ παρέλευσιν ἡμερῶν καλοῦ καιροῦ καὶ εὐχαρίστων ἐκδρομῶν ἐπῆλθον καὶ βροχαί, ὥστε δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἐξέλθωμεν τῆς οἰκίας, οὕτω δὲ ἐλάβομεν τὸν καιρὸν νὰ περιέλθωμεν αὐτὴν καθ' ὅλα αὐτῆς τὰ μέρη. Εὗρομεν πολλὰς ἀρχαίας εἰκόνας ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κειμένας καὶ ἐστραμμένας πρὸς τὸν τοίχον, τὸ πλεῖστον ἀγίους, θεάς καὶ εἰκονογραφίας μικρὰς ἀξίας καὶ ἐν κακῇ καταστάσει. Μία τούτων ὅμως ἦτο πράγματι καλὴ εἰκὼν καίτοι δὲ ἐφθαρμένη καὶ ἐσχισμένη καὶ σκοτεινὴ ὡς ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ἀκηδείας, ἐποίησέ μοι μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἦτο εἰκὼν πλήρους μεγέθους νεαρᾶς γυναικὸς ἐν τῷ γραφικῷ ἐνδύματι